

Марина Козуб

(14 р., НВК №9, м. Луцьк)

А правда, що герої не вмирають?

На вічну пам'ять Василю Мойсею

– А правда, що герої не вмирають? – запитала маленька Олеся у мами.

– Герої? – тихим, тремтячим голосом перепитала жінка. – Ці хлопці не помруть. Вони назавжди залишаться у наших серцях.

– А хто такі герої? – не вгавала дитина.

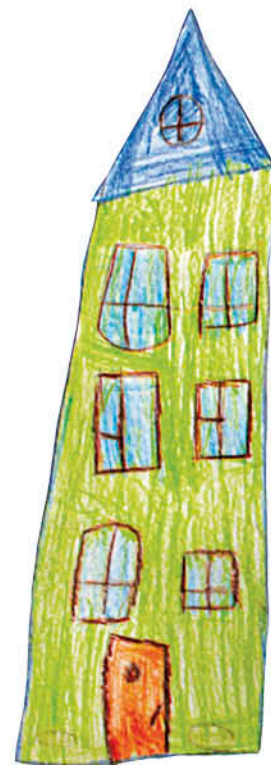
Важка сльоза покотилася по щоці матері, а перед очима постали страшні реалії тих днів...

...Все відбувалося миттєво. Почувши про перші жертви, Василь швидко зібрався до Києва. Він не чув прохання знайомих і друзів залишитися. Він уже все вирішив. Хлопець не вперше їхав на Майдан, впевненим був і його батько. Але чомусь у ту ніч 18 лютого не спалося матері. Зі словами «молися» ненька з Італії подзвонила чоловікові. Її серце, серце матері, відчувало щось недобре. Навіть розмова з сином не вгамувала той внутрішній біль:

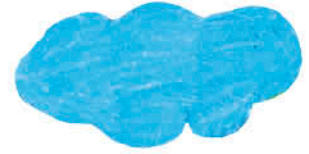
– Мамо, все добре, повір.
Я живий і без жодної рани
Іду з дому карать ворогів.
Хто ж як не ми, мамо?

– Сину, послухай, не йди.
Серце віщує тривогу.
Дитино ріднесенька, бути біді.
Не вирушай у криваву дорогу.

Чорну хустину я одягну
Скоро, якщо не послухаєш мами,
Хрест на твою поставлять труну.
Сину, не йди на війну ту криваву.

– Мамо, не говори такого мені.
Я повернуся швидко додому.
Разом ми будемо жити в добрі...
Ще трошки, забудь про тривогу.

Ніколи не вдягнеш ти чорної хустки,
І посмішка з твого лица не зійде.
Я тебе, мамо, кохаю, єдина,
Та Україна у серці живе.

Ось і столичний майдан. Якесь дивне почуття охопило хлопця. Водночас це була гордість за те, що ще не заснув вільний дух його народу, і ненависть до тих, хто став маріонеткою в руках влади.

«Все буде добре. Ми переможемо!» – заспокоїв себе Василь. Тієї миті повз нього санітари пронесли пораненого, лице якого було повністю залите кров'ю. «Як прикро, що це не сон. Двадцять перше століття, а надворі війна», – холод пройняв тіло хлопця від таких думок. За декілька метрів розірвалася граната. Здалося, що звук вибуху був слабшим від крику пораненого, а може... вже вбитого. Туди швидко побігли люди з червоним хрестом на спині. «Боже, чому ти допустив таке? Будь ласка, збережи Україну», – вражений від побаченого, сказав Василь. А там, там, де колись він насолоджувався картинами каштанового Києва, був інший бік барикад. Не люди, а нелюди ховали за щитами свої обличчя. «А колись тут відбувалася зовсім інша вистава. Чому такий жорстокий режисер прийшов у театр під назвою «Життя?»» – ніяк не міг зрозуміти хлопець.

Василь продовжив рухатися вперед. Зовсім недалеко спалахували язики вогню від палаючих шин. Це було не просто полум'я від автомобільних коліс. Ні, це була магна, гаряча бурхлива магна, яка виливалася з мільйонів сердець. Мільйонів тих людей, які не хотіли жити на колінах, які пам'ятали славу своїх предків-козаків, які були українцями не тільки в паспорті, а й наяву.

З допомогою людей Василь швидко знайшов «Волинську сотню», своїх земляків. Одразу пристав до однопумців. Це не була просто битва, це була війна. Ні, Василь не стріляв із рушниці, не бив нікого палками.

Просто стояв віч-на-віч із тим, хто продав себе, став псом. Хлопець добре знав, що то теж люди, але не міг зрозуміти, звідки стільки ненависті, крові в їхніх очах.

Здалося, що удача посміхнулася. Поволі супротивники почали відходити. Але відкрився «верхній» вогонь. Почали стріляти снайпери. Як хижий птах чигає на свою жертву, так і ті вичікували слушної миті, щоб убити людину. «Вбити живу істоту, подібну собі... Як це огидно звучить! Ні, ми не подібні їм. Вони – люті вовки, а ми – люди!» – обурювався Василь у той час, коли і на нього знайшовся нелюд. Куля потрапила хлопцю в грудну клітку. Його не врятував навіть бронезилет.

Що було далі, він майже не пам'ятає. Василя винесли з поля бою. Він, немовби в тумані, чув слова побратимів: «Ти живий! Ти будеш жити! Не помирай! Тільки живи, тільки живи, будь ласка!». «Пробачте, я люблю вас усіх! Слава героям!» – це був останній подих, який вирвався з уст хлопця. Але він не загинув. Він залишився живим. Він став одним із членів безсмертної «Небесної сотні».

Син повернувся додому з війни,
Але з дубовим хрестом над собою.
– Ти ж обіцяв мені, сину, прийти,
Обіцяв, – сльози лилися рікою.

Постріл гармат, тіло в землі...
Залишився лише хрестик дубовий.
Мати дала його сину у бій,
Щоб захищав він від куль ворожих.

Не захистив, не оберіг,
Так буває, нічого не вдієш.
Мамо, пробач, що син твій затиш,
Більше його не почувеш вже мови.

Він – це герой, гордися ти ним.
Він – це той, хто за рідну країну
Гордо стояв, не боявсь ворогів.
Він за твою свободу загинув.

...Пролунав постріл з гармати, коли молоде тіло Василя опускали в землю.

– Герої – це ті, хто помер заради усіх нас. Щоб ми були живими, – захлинаючись від сліз, мама дала відповідь на запитання дочки.

– І заради мого життя? – мов доросла, запитала Олеся.